

บทที่ 1

การปลอมแปลงโฉมแสนอลหม่าน

การจะบุกรุกเข้าไปในแดนเทพ แถมยังเข้าไปแบบสง่าผ่าเผยเหมือน
ไปท่องเที่ยวเยี่ยมชมเนี่ย จะต้องมีการทำอะไรบ้าง

ก็ต้องปลอมตัวให้เนียนนะลิ!

ดังนั้น พวกช่างนั่งกินแรงอย่างหัวขโมยคัคดีลธิธีกาปิยาสซีก็เลยถึง
คราวช่วย ถูกลูเธอร์ 'ใช้แรงงาน' อย่างสมเหตุสมผล แถมยังไม่อนุญาตให้
โอตครวญอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ป้อมปราการเคลื่อนที่จึงซ่อนตัวอยู่ที่พื้นดินสนามรบระหว่าง
เทพและปีศาจ ตรงบริเวณชายแดนติดกับแดนเทพ ภายในป้อมปราการ
พวกลูเธอร์ยึดพื้นที่ห้องหนึ่ง ส่วนนางพญาลากตัวกาปิยาสซีไปยึดพื้นที่
อีกห้องหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างยุ่งอยู่กับการปลอมแปลงรูปโฉมเป็นเทพ แต่ทั้ง
ที่เห็นชัดๆ ว่าสองฝ่ายกำลังทำเรื่องเดียวกันอยู่ ทว่าทางฝ่ายนางพญากลับ
เงียบกริบ ในขณะที่ฝ่ายลูเธอร์นั้นอะอะโหวกเหวกไม่มีใครเกิน

ถ้าจะวิเคราะห์สาเหตุ ก็คงเพราะขณะที่ลูเธอร์อธิบาย คนอื่นๆ เอาแต่
เอ่ยถามไม่หยุด เป็นเหตุให้ระหว่างนั้นเกิดเรื่องตลกน่าขบขันขึ้นไม่น้อย

ยกตัวอย่างเช่น เพิ่งจะเริ่มปฏิบัติการข้อมสัฟม์ไม่ทันไรก็ได้ยินเสียง

8 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 7

ลูเธอร์เอ่ยว่า "สีผมของพวกเผ่าพันธุ์เทพโดยทั่วไปจะเป็นสีทอง สีบรอนซ์ ไม่หลากหลายสีเช่นเหมือนเผ่าพันธุ์อื่นๆ... หืม พวกเจ้ามองอะไรกัน"

เขาถามพลางเบนสายตามองตามสายตาของทุกคนไป พบว่าสุดท้ายคือพวกเผ่าพันธุ์เทพผู้สง่างามเพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ที่นี่... แองเจิลสงคราม วินมัวร์

อืม... เมื่อก็พูดอะไรไปหว่า... สีผมของพวกเผ่าพันธุ์เทพโดยส่วนใหญ่ มักเป็นสีทองไม่กี่สีบรอนซ์สินะ

อืม... ช่างเป็นสีม่วงอมน้ำเงินงามเป็นประกายจริงๆ เลย!

"เขาเป็นพวกแกะดำ" พอรู้ต้นสายปลายเหตุความสงสัยของทุกคน คำพูดนี้ก็โผล่จากปากทันทีโดยไม่ต้องคิด แน่หนอนว่าความขวานผ่าซากของ ลูเธอร์ย่อมส่งผลเกี่ยวเนื่องไปถึงปฏิกิริยาของวินมัวร์

"แน่จริงพูดอีกครั้งสิ!" สีหน้าท่าทางวินมัวร์แปรเปลี่ยนเป็นเหยียดคอตัน แดงเพลิงโทสะครวญยิ่งลุกโหมยิ่งกว่าทุกครั้งทีลูเธอร์เจตนาขย้ำโมโห เขาอย่างเห็นได้ชัดเจน ต่อให้ใครมาเห็นก็ต้องจับสังเกตได้ว่าครั้งนี้ลูเธอร์คงจี้ถูกใจคำของแองเจิลปีกแสงศักดิ์สิทธิ์สองคู่คนนี่เข้าอย่างจริงจังจริง

เรื่องสีผมคือประเด็นสนทนาต้องห้ามสำหรับวินมัวร์มาแต่ไหนแต่ไร ใ่วว่าเขาไม่ชอบสีผมของตัวเอง อันที่จริงสีม่วงอมน้ำเงินก็ดูสวยดี และ วินมัวร์ก็พอใจมันมาก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็มิเจื่อนไขว่ว่าจะต้องไม่มีพวกดำตัวที่ ไหนเอาสีผมของเขาไปเปรียบเทียบกับของพวกเผ่าพันธุ์เทพคนอื่น

สาเหตุก็ไม่ใช่อะไรอื่น เป็นเพราะสีม่วงอมน้ำเงินนั้นเด่นสะดุดตา เกินไปในหมู่เผ่าพันธุ์เทพ แม้จะมีเทพคนอื่นที่เส้นผมไม่ใช่สีทองหรือ สีบรอนซ์อยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็จะมีเส้นผมสีอ่อน มีคนผมสีเข้มแบบเขา เสียที่ไหน วินมัวร์ฝังใจมาตลอดว่าตอนที่เขายังเป็นแค่แองเจิลปีกหนึ่งคู่ตัว เล็กๆ มักจะมีพวกเทพหัวเราะเยาะหยันสีผมของเขาต่อหน้าว่าเป็น 'สีผมของ พวกเผ่าพันธุ์ปีศาจ' เสมอ

เหตุการณ์เช่นนี้ดำเนินเรื่อยมาจนกระทั่งเขาก้าวขึ้นสู่ลำดับชั้นแองเจิล ปีกแสงศักดิ์สิทธิ์ ถึงค่อยๆ ถูกสยบลงภายใต้พลังอันแข็งแกร่งเด็ดขาด ทว่า

ในใจวินมัวร์ก็ยังคงรู้ว่าท้ายที่สุดคำพูดเหล่านี้ไม่เคยหายไป คำว่า 'แกะดำ' ของลูเธอร์จึงบังเอิญไปสะกิดแผลเก่าวินมัวร์ขึ้นมา

ด้วยประสาทสัมผัสอันว่องไวของปีศาจ ลูเธอร์มีหรือจะไม่รู้ว่ามีจิตสังหารคราวนี้เป็นของแท้ หากคำพูดต่อไปของเขาบังเอิญไม่เข้าหู วินมัวร์กล้าสะบัดดาบฟาดฟันแน่นอน

เขาลองแตะดาบคมกล้าส่องประกายหนาวสะท้อนซึ่งจ่ออยู่ที่ปลายจมูกดูและพบว่ามันหนาวหนึ่งไม่ขยับแม้แต่น้อย

ลูเธอร์รู้สึกกลุ่มใจขึ้นมาทันควัน นี่จะทำให้เขายอมอ่อนข้อให้จริงๆ เหนอแต่รูปแบบนี้เป็นอะไรที่ต่อให้ตายก็อย่าได้หวังว่าเขาจะยอมทำ

ด้วยเหตุนี้สถานการณ์จึงตอกอยู่ในสภาวะยึดเยื้ออย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงตอนนี้เอง มือข้างหนึ่งพลันเอื้อมจากด้านข้างมาจับตาบสันของวินมัวร์เอาไว้และดึงเบาๆ ให้มันเงไปข้างหนึ่งก่อนตกลง วินมัวร์ซึ่งเพลิงโทสะอัดแน่นเต็มอกมีหรือจะยอมเชื่อฟังโดยง่าย เขาวัดตสายตาไปมองคนที่ยังคงหาญกล้ามาเหย้าเขาในเวลาแบบนี้ทันที แต่เมื่อเห็นหน้าของคนคนนั้นชัดๆ เขาก็ต้องร้องออกมาเบาๆ ว่า "ฮะ ท่านแม่ทัพ..."

แม้เพลิงโทสะจะคุกรุ่นกระจาย แต่พอเห็นว่าเป็นคนคนนี้ สัญชาตญาณซึ่งฝังแน่นอยู่ในส่วนลึกของจิตวิญญาณก็ทำให้เขาเลือกที่จะนอนน้อมเชื่อฟังเช่นเคย ทว่านัยน์ตาสีฟ้าเปี่ยมด้วยโทสะลุกโชนยังคงถลึงมองลูเธอร์อย่างดูต้นเหี้ยมโหดดั่งเก่า คล้ายกับกำลังทดลองใช้สายตาพิฆาตแยกร่างเดวิลปีกโลหิตสามคู่บางคนเป็นชั้นๆ กลางอากาศ

"ลูเธอร์ เจ้าช่วยทำให้คนอื่นๆ ก่อน ส่วนพวกเราไว้ทีหลัง" มอทยาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่อนุญาตให้สงสัยอย่างที่นานที่ปีหนจะได้ยินสักครั้งจากนั้นก็บังคับลากตัววินมัวร์ออกประตูไปด้วยแรงไม่น้อย

ทว่ากระทั่งบานประตูที่เปิดออกปิดลงอีกครั้ง สายตาอาฆาตแค้นของวินมัวร์ก็ยังคงติดตรึงอยู่บนใบหน้าลูเธอร์ เห็นได้ชัดเลยว่าความแค้นนั้นลึกล้ำเพียงไหน

"ฮู้..."

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 7

ลูเธอร์ยกหลังมือขึ้นปาดเหงื่อเย็นๆ บนหน้าผาก อันที่จริงเขาเองก็ค่อนข้างตกใจเหมือนกัน ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าวินมัวร์จะมีปฏิกิริยาต่อเรื่องสีผมรุนแรงถึงขนาดนี้ เขาจะไม่ใช่คนโง่ ไม่มีทางทำเรื่องปัญญาอ่อนอย่างการล่องเกินไกด้นำทางในช่วงเวลาสำคัญที่กำลังจะบุกรุกเข้าสู่แดนเทพแน่ๆ

"หึๆ ดีจริงๆ เกือบงานเข้าแล้วไหมล่ะ" ทันทีที่วินมัวร์ลับหลังไป บรรยากาศกลับคืนสู่สภาวะปกติ คนบางคนก็กระตือรือร้นตั้งหน้าตั้งตาขึ้นมาทันที "โง่งงคุณท่านลูเธอร์ ยัวโมโหเองเจิลสนุกไหม"

เจอนัยน์ตาสีแดงอมดำเป็นประกายยัวเย้า รวมถึงคำถามที่เปี่ยมด้วยความเยียนของแทคตี้เข้าไป ลูเธอร์ถึงกับกลอกตาใส่อีกฝ่ายวงใหญ่ ต่อด้วยท่าเหมินไม่สนใจและจัดการใส่ถุงมือให้เรียบร้อย เบี่ยงประเด็นโดยถามซิลลาโก้ว่า "ปริมาณน้ำยาพอหรือยัง อย่าลืมกำจัดกลิ่นละ เกิดส่งกลิ่นพิษพรรณในแดนปีศาจออกมาตอนเข้าไปในแดนเทพละก็คงได้แก้ตัวกันไม่หวาดไม่ไหว"

"นายท่านโปรดวางใจ"

ซิลลาโก้ลงมือคล่องแคล่วชำนาญานานู เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ครั้งแรกที่ผสมน้ำยาซ่อมสีผม ประกอบกับได้ฟาวแลนเป็นลูกมือคอยช่วยอยู่ข้างๆ เรื่องความเร็วไม่ต้องพูดถึง แม้แต่สูตรผสมดั้งเดิมของลูเธอร์ยังถูกปรับปรุงในระหว่างขั้นตอนการผสมให้ดียิ่งขึ้น ลดปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ที่อาจทำให้สีผมหลุด ซึ่งอาจทำให้ฐานะถูกเปิดเผยได้

เมื่ออาชีพสองคนออกโรง ลูเธอร์ย่อมวางใจเป็นธรรมดา

เขาจึงเพียงแค่มองดูผ่านๆ จากนั้นหยิบเอายาซ่อมผมสีทองและสีบรอนซ์อย่างละหนึ่งหลอด หันไปกระดิกนิ้วเรียก 'คนว่างงาน' หนึ่งเดียวในที่นี้

"ซ้าเหร"

"ไม่ต้องมาสงสัยเลย เจ้านั้นแหละ! คุณท่านจอมว่างไม่มีอะไรทำ" ขณะพูด ริมฝีปากเขาก็ยกโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มประสังคราย ในหัวสมองเริ่มครุ่นคิดพิจารณาว่าจะ 'เอาคืน' ที่แทคตี้กวนประสาทเมื่อหนึ่งนาทีก่อนหน้า น้อย่างไรดี

แทคตี้เหลียวซ้ายแลขวา เห็นว่าแค่เขาคนเดียวที่ไม่มีอะไรทำจริงๆ

มอทยาและวินมัวร์ซึ่งเดิมทีนั่งเป็นเพื่อนอยู่ข้างๆ ตอนนี้ออกไปแนะนำ
จิตวิทยากันตามลำพังอยู่ข้างนอกแล้ว หรือพูดอีกอย่างก็คือ คนทำหน้าที่เป็น
โล่กำบังไม่อยู่ เพราะฉะนั้นไม่ว่าอย่างไรเขาก็หาข้ออ้างปฏิเสธไม่ได้อีกแล้ว

"เฮ้ เตือนไว้ก่อนนะ ถ้าเจ้ากล้าทำชั่ว ข้าไม่ปล่อยเจ้าแน่"

"วางใจเถอะนะ ถึงทำเสียข้าก็ยังมีอาวุธลับอยู่" ลูเธอร์ยกไหล่ทำท่า
ไม่แคร์ รอยยิ้มกว้างบนใบหน้าเหมือนจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ที่เพิ่งแอบขโมยแม่
ไก่สำเร็จจอย่างโรยอย่างนั้น

ท่าทางของเขาทำให้แทตตี้ยังไม่สบายใจเข้าไปใหญ่ อดชักใช้ไล่เสียง
เอาคำตอบให้ถึงที่สุดไม่ได้ "อาวุธลับอะไร"

"นี่ไง!"

ลูเธอร์กระดิกเท้า กรรไกรเล่มใหญ่ขนาดยาวประมาณสิบห้าเซนติเมตร
ก็เต็งมาอยู่ในมือเขา ลูเธอร์ใช้มือสองข้างขยับกรรไกรส่งเสียงดัง 'ฉับๆ' คล้าย
กำลังข่มขู่

"ทำเสียก็ตัดทิ้งให้หมดไปเลย!"

"..."

รู้ทั้งรู้ว่าพวกไร้มนุษยธรรมบางคนแค่แกล้งขู่แต่ปาก ทว่าเขาก็ไม่ปล่อย
ให้ตัวเองประมาทในเรื่องสำคัญแบบนี้ แทตตี้จึงยังคงรู้สึกกระวนกระวายใจ
และเริ่มครุ่นคิดอย่างจริงจังว่าถ้าตะโกนออกไปดังๆ ว่า 'เขาต้องการถอนตัว'
ตอนนี้ยังจะทันอยู่หรือเปล่า

ขณะที่ลูเธอร์และแทตตี้กำลัง 'สื่อสารทางความรู้สึก' กัน ฟาวแลน
และซิลลาไก้ก็แอบพูดคุยกันอย่างลับๆ คนที่เป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนาครั้งนี้
ก่อนคือฟาวแลน เขาใช้พลังจิตควบคุมเศษน้ำยาที่หยดลงบนโต๊ะ เขียนเป็น
ตัวหนังสือบรรทัดหนึ่งว่า...

'กำลังรวบรวมพลังแสงสว่างอยู่หรือ ข้าช่วยเจ้าได้นะ'

แม้จะเป็นคนสุขุมเยือกเย็นแค่ไหน แต่อยู่ๆ ถูกคนอื่นล่วงรู้ความลับ
ในใจแบบนี้ จะมากน้อยอย่างไรก็ต้องมีปฏิกิริยาบ้าง ยกตัวอย่างเช่น

12 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 7

มานตาของซิลลาโก้หดตัวลงเล็กน้อย แต่ถึงกระนั้น ขณะที่ผสมน้ำยา มือของเขาก็คงหนึ่ง ร่างกายไม่มีอาการสั่น หากความสามารถในการสังเกตไม่ถึงขั้นคงยากจะมองออกได้

แต่สำหรับฟาวแลน อีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาหรือไม่หาใช่เรื่องสำคัญ ตัวหนังสือบนโต๊ะเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง... 'มีข่าวคอยให้ความร่วมมือด้วยโอกาสที่เจ้าจะแอบทำอะไรโดยไม่ให้ทุกคนรู้ก็จะมีมากขึ้น'

ข้อความประโยคนี้นั้นคลอนจิตใจซิลลาโก้ได้แล้ว

ตอนนี้พวกเขาปฏิบัติภารกิจร่วมกัน โอกาสที่จะแยกตัวไปปฏิบัติการลำพังคนเดียวจึงมีไม่มากนัก หน้าเช้าตอนนี้พวกเขายังอยู่ในแดนปีศาจ ถึงมีเวลาเหลือเพื่อแค่นั้น ชีตความเร็วในการรวบรวมพลังแสงสว่างก็ยังคงถูกจำกัดอยู่มาก ด้วยเหตุนี้ ต่อให้ฟาวแลนไม่ขอเข้าร่วมเป็นพันธมิตร เขาเองก็ตั้งเป้าหมายไว้ที่แดนเทพอยู่แล้ว

เดิมที่เขายังกลุ่มใจอยู่เลยว่าควรใช้วิธีไหนถึงจะสามารถทำตามคำสั่งเสียที่โอแนคฝากไว้ให้สำเร็จตามเวลาที่กำหนดได้ ตอนนี้อะไรก็ตาม หากเขาตอบรับข้อเสนอของฟาวแลน บางทีหนทางข้างหน้าอาจมีทางเลือกที่มีประโยชน์ยิ่งกว่าเพิ่มมากขึ้นอีกหลายทางก็ได้

ส่วนปัญหาที่ว่าฟาวแลนรู้ความลับนี้ได้อย่างไรนั้น เขาไม่เคยแม้แต่คิดจะถาม การที่นักพยากรณ์คนหนึ่งอยากจะรู้อะไรสักอย่าง เรื่องวิธีการไม่ต้องเอ่ยถึง จะเอาสักก็ร้อยแปดพันเก้าวิธีก็ทำได้

"ข้าตั้งเป้าหมายไว้ที่แดนเทพ" ซิลลาโก้ส่งกระแสจิต เป็นการตอบรับให้ฟาวแลนเข้าร่วมไปโดยปริยาย

'พวกเผ่าพันธุ์เทพนั่นหรือ'

"เวลาจำกัด ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้แล้ว" ซิลลาโก้ไม่อ้อมค้อม "จะว่าไปขนาดเขาเป็นพวกเผ่าพันธุ์เทพแท้ๆ ยังไม่สนใจ แล้วเรื่องอะไรข้าจะต้องไปกังวลแทนเขาด้วยล่ะ"

ไม่ว่าอย่างไรเนื้อแท้เขาก็เป็นปีศาจสายเลือดบริสุทธิ์ เมื่อโอกาสในการลดจำนวนศัตรูโดยธรรมชาติมาอยู่ตรงหน้า เขาก็คงเลือกที่จะใช้โอกาสนั้น

ลงมือเต็มที่เช่นเดียวกับพวกเผ่าพันธุ์ปีศาจคนอื่น

'ความต้องการของโอแนคไม่ใช่เรื่องเล็ก...'

ตัวหนังสือเหลวบนโต๊ะปล้นหยุดชะงัก เห็นได้ชัดว่าฟาวแลนกำลังใช้ความคิด ลิบกว่าวินาทีให้หลังมันถึงขยับเขียนอีกครั้ง

'ข้าเสนอว่าให้ลงมือครั้งใหญ่ครั้งเดียว รวบรวมพลังให้เต็มที่ไปเลย จะได้ไม่ต้องยึดเยื้อบานปลาย'

"คิดเหมือนกัน"

เดิมทีการช่วงชิงพลังสายแสงสว่างในแดนเทพก็เป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายมากอยู่แล้ว การค่อยๆ แอบรวบรวมทีละเล็กละน้อยอาจจะได้ผลราบรื่นดีในตอนแรก แต่พอนานไปถึงช่วงท้าย เกิดมีพวกเผ่าพันธุ์เทพผิตสังเกตุขึ้นมา ค้นหาโอกาสลงมือได้ยากแน่ สู้ฉวยโอกาสตอนที่พวกเผ่าพันธุ์เทพยังไม่ทันระวังป้องกันตัว ลงมือรวดเดียวให้สำเร็จไปเลยดีกว่า

อีกอย่าง เรื่องที่โอแนคฝากฝังยังเป็นเรื่องที่ต้องแอบปฏิบัติการอย่างลับๆ ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าการลงมือปฏิบัติการให้สำเร็จในคราวเดียวคือวิธีการประหยัดเวลาที่มืออยู่อย่างจำกัดได้ดีที่สุด

'ดีเลย นั่นคืนนี้เวลาพักผ่อน เราค่อยมาหารือรายละเอียดกัน' ฟาวแลนเป็นฝ่ายตัดจบบทสนทนาซึ่ง 'บรรลุข้อตกลงร่วมมือกัน' ในครั้งนี้ด้วยตัวเอง

เมื่อไรการควบคุมโดยพลังจิต เศษน้ำยากก็กลับคืนสู่สภาพธรรมชาติ เจิงนองอยู่บนโต๊ะโดยไร้รูปร่างที่แน่นอนอีกครั้ง ถึงเวลาแค่เอาผ้าเช็ดที่หนึ่งก็ไม่มีใครสามารถมองเห็นร่องรอยตัวหนังสือที่เคยถูกเขียนอยู่บนโต๊ะนี้ได้อีกแล้ว

ตอนนี้เอง วินมัวร์ซึ่งถูกมอทยาลากออกไปพูดคุยตามลำพังข้างนอกก็ตามท่านแม่ทัพของเขากลับมาอีกครั้ง แม้เขาจะยังคงไม่พอใจเท่าไรนัก แต่ก็ดีขึ้นมากหากเทียบกับเมื่อตอนที่ออกไป นอกจากนี้ สีหน้าท่าทางของเขายังแฝงด้วยความรู้สึกอีกอย่างที่น่าจับสังเกตุ... ดูเหมือนคนเพิ่งเห็นอะไรบางอย่างที่เหลือเชื่อ สีหน้าจึงเต็มไปด้วยแววตตะลึง

เนื่องจากสีหน้าท่าทางของวินมัวร์ถูกต้องตรงตามแบบฉบับจนสังเกตุ

14 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 7

ได้ง่ายมาก แถมแอบชำเลื่องมองไปข้างหลังตลอดเวลา ทุกคนจึงถูกตั้งให้มองตามไปอย่างอดใจไม่ไหว วินาทีต่อมา ริมหูของทุกคนก็คล้ายกับได้ยินเสียงที่ไม่รู้ว่าเกิดจากขากรรไกรของตัวเองหรือคนอื่นขยับดัง แล้วก็ต้องยกมือขึ้นขยี้ตาแรงๆ อย่างพร้อมเพรียงกัน

เพราะพวกเขาต่างเดาได้ว่าสตรีซึ่งตามหลังวินมัวร์เข้าประตูมาน่าจะเป็นใคร

ทอดตามองทั่วทั้งแดนปีศาจ มีสตรีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้หัวขโมยศักดิ์สิทธิ์ผู้ล่วงเกินราชาปีศาจและหนือรอดออกมาอย่างปลอดภัยยินยอมติดตามอยู่เบื้องหลังได้ นั่นคือนางพญามายาหลอนซาริสก้า

แล้วนางในวังผู้สวยสง่าคู่ออนโยน เพียบพร้อมด้วยเสน่ห์ไปทั่วทั้งสรรพางค์กายคนนี้นั่นอะไรกัน

ผมยวามุ่มสลดย้อมเป็นสีเหลืองอ่อนของเธอถูกเกล้าขึ้นเป็นมวยอย่างสวยงามประณีต ใบหน้ารูปไข่ซึ่งดงามแบบเรียบง่าย แต่มีแต่งสีสันอ่อนๆ รับกับผิวกายขาวนวลเนียน ริมฝีปากแดงอวบอิมชุ่มชื้น

แม้กระทั่งการแต่งกายก็ยังดูผิดแผกไปจากนางพญาตัวจริงเป็นอย่างมาก... ชุดกระโปรงราตรียาวกรอมเท้า ผ้าพื้นสีขาวตกแต่งลวดลายด้วยสีฟ้าอ่อน เลื้อผ้าอาภรณ์ห่อหุ้มเรือนร่างของเธอหลายชั้นตลอดทั้งช่วงบนไปถึงช่วงล่าง แม้แต่ลำคอยวาระหงก็ยังคงถูกซ่อนอย่างมิดชิด มองจากภาพรวมเธอมาแนวหรรษาแบบอนุรักษนิยมเต็มที

กลับมาดูอีกด้านหนึ่งบ้าง ถึงแม้ทุกคนยังตกอยู่ในอาการอึ้ง แต่ในขณะที่อาการอึ้งของคนอื่นๆ เกิดจากความหือไม่อยากจะเชื่อ อาการอึ้งของแทตตี้กลับเกิดจากความรู้สึกประหลาดใจระคนตีใจ

การได้เห็นนางพญาในรูปแบบนี้ทำให้แทตตี้รู้สึกชื่นชมตัวเองว่ามีสายตาที่ไม่ธรรมดาเข้าไปใหญ่ โฉมสะคราญที่เขาถูกตาต้องใจ ไม่ว่าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์เป็นแบบไหน ความงดงามก็ยังคงโดดเด่นไม่แพ้ใครอยู่เช่นนั้น ถึงขนาดทำเอาเขาอยากพุ่งเข้าไปแสดงความหลงใหลศรัทธาจนลืมไปสนิทว่าตัวเองกำลังรับการปลอมรูปเปลี่ยนโฉมจากลูเธอร์อยู่ สุดท้าย

โศกนาฏกรรมก็เกิดขึ้น...

"คิกๆ แทตตี้ที่รัก ทำไมแต่งหน้าลายแบบนี้ล่ะ" นางพญาเห็น 'การประทินโฉม' ที่ลูเธอร์ทำให้แทตตี้แล้วแสดงท่าที่ขบขัน ยกมือขึ้นปิดปากและหัวเราะเบาๆ

เห็นรอยยิ้มของโฉมสะคราญคราหนึ่ง แทตตี้ถึงกับสึมเสือนโทสะไปหมดสิ้น ทำได้เพียงยิ้มตามราวกับคนโง่ม

ใบหน้าที่ถูกวาดเส้นสีเหลืองพาดผ่านกลางหน้ายาวตั้งแต่หางคิ้วข้างซ้ายไปจรดหางคิ้วข้างขวาก็ชวนให้ดูโง่เง่ามากอยู่แล้ว พอเพิ่มรอยยิ้มโง่ ของเจ้าตัวเข้าไป จึงทำให้ดูโง่เง่ากว่าเดิมหลายเท่า ทำให้คนอื่นๆ ที่เห็นต้องสงสัยหัวเราะออกมาอย่างกั่นไม่อยู่

พอทุกคนพากันหัวเราะเกรียวกราว แทตตี้ก็ปลิ้นได้สติคืนมา

"ไอ้บ้าซีซาฟา! เจ้าวาดอะไรให้ข้า!"

แทตตี้คว้าคอเสื้อลูเธอร์หมับ น่าเสียดายที่ความมดงามอันแตกต่างออกไปของนางพญาทำให้เขาสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนึก ไม่ได้ตระหนักเลยสักนิดว่าตัวเองนั้นแหละเป็นต้นเหตุที่ทำให้ต้องปล่อยไก่แบบนี้

"เมื่อหนึ่งนาทีก่อนข้าก็บอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือว่าให้เตรียมตัวยอมคิ้ว" ลูเธอร์เลิกคิ้วข้างหนึ่ง ท่าทางไม่แยแสสักนิดว่าบุตรสายเลือดผสมเทพและปีศาจผู้ครอบครองพลังอันแข็งแกร่งของทั้งสองเผ่าพันธุ์ที่กำลังรังค่อเลื้อ เขาอยู่นี้จะลงไม้ลงมือกับเขาหรือไม่ ยังคงเยยต่อไปด้วยน้ำเสียงประมาท 'เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้า' ว่า "เจ้าขยับยุกยิกเอง แล้วจะโทษใครล่ะ"

"จอมพลใจร้ายจังเลย!" นางพญาก้าวเข้ามาร่วมวง ปฏิบัติการกวนน้ำให้ขุ่นด้วยเกรงว่าโลกนี้จะไร้ซึ่งความวุ่นวายเช่นเคย "แทตตี้ที่รัก ต้องการให้ข้าช่วยทวงความยุติธรรมให้เจ้าหรือเปล่า"

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเลยว่าการที่นางพญาเข้ามาแทรกแซงคราวนี้จะให้ผลตรงข้ามกับที่ควรจะเป็น

เนื่องจากแทตตี้คิดว่าการปล่อยให้ซาริสก้าเห็นลายหน้าเกลียดบนหน้า เขาคงไม่เป็นการตึงนัก พฤติกรรมเข้ามาราดน้ำมันลงบนกองเพลิงของเธอ

10 Knight of Darkness ปีศาจอัศวิน ภาค 2 เล่ม 7

จึงกลับกลายเป็นสิ่งที่ดับเพลิงโทะสะของแทตตี้ได้เป็นอย่างดี เพราะมันทำให้แทตตี้รู้สึกจอบิดหน้าบิดตาและลากตัวลูเธอร์ไปนั่งเรียบร้อยที่มุมหนึ่ง เพื่อให้อีกฝ่ายรีบจัดการทำให้ตัวเขากลับมาอยู่ในสภาพที่สู้หน้าคนอื่นได้โดยตัวน

"เจ้านี่มันสองมาตรฐานเหมือนกันนะ"

แม้ได้ยินคำประชดเสียดสี แต่แทตตี้ไม่สะทกสะท้านมือหนัก จึงได้แต่กัดฟันเอ่ยคำพูดออกมาที่ละคำล้ายกับต้องการหาทางระบาย "ก็พอกันนั่นแหละ"

หลังจากสำรวจดูความคืบหน้าทางด้านลูเธอร์เสร็จ กาปิยาสซึกก็เอ่ยถามด้วยความไม่เข้าใจว่า "พวกเจ้ายังไม่เสร็จสักคนเลยเหรอ" ทำไมในเวลาที่เขาๆ กัน เขาสามารถเปลี่ยนโฉมร่างกายให้นางพญาได้เสร็จเรียบร้อย ในขณะที่ผมของแต่ละคนที่อยู่ทางด้านนี้ทำงานกว่าผมของนางพญาที่ต้องมีการแต่งทรงด้วยซ้ำ แต่กลับไม่มีใครทำเสร็จเรียบร้อยเลยสักคนเดียว

เอาเวลาไปเล่นหม่นนะสิ!... ในฐานะที่เป็นฝ่ายถูกตั้งคำถาม ซิลลาโก้และฟาวแลนอยากจะตอบแบบนี้เสียเหลือเกิน ทว่าพวกเขาชี้แจงหาเรื่องใส่ตัว ดังนั้นจึงเลือกที่จะส่งสายตาออกไป ดูว่าหิวชโมยัคคีดีลธิ์ผู้ฝ่าฝืนจะสามารถเข้าใจได้หรือเปล่า

ที่น่าเสียดายคือจนแล้วจนรอด กระทั่งออกไปจากบ้อมปราการเคลื่อนที่แล้ว พวกเขาก็คงไม่รู้เลยว่ากาปิยาสซึกเข้าใจหรือไม่ เพราะกาปิยาสซึกไม่ได้ว่ากระไรต่อ แต่เปลี่ยนประเด็นเป็นถามความสมัครใจของพวกเขาว่า "มาให้ข้าช่วยแล้วกัน พวกเจ้าสองคนใครจะทำก่อน"

"ข้าก่อน"

ดูจากผมยาวที่ได้รับการซ่อมเป็นอย่างดีของนางพญา ฟาวแลนจึงอาสาสมัครเป็นคนแรก

มีมืออาชีพอย่างกาปิยาสซึกมาเข้าร่วมด้วย ทำให้งานซ่อมสีผมและแต่งหน้าของทุกคนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นหลายเท่าตัวทีเดียว วิเวียนซึ่งไปลงสำรวจพื้นที่จริงตามข่าวกรองล่วงหน้าเพื่อความปลอดภัยในการ

บุกแดนเทพ ลำบากเหนื่อยยากกลับมา ก็เลยไม่ต้องเผชิญหน้ากับความ
โกลาหลวุ่นวาย

ถึงกระนั้น ด้วยนิสัยเอ็นชานเฉยเมยต่อทุกสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับลูเธอร์
ต่อให้ต้องเผชิญวิเวียนก็คงเมินไม่สนใจอยู่ดี

"เส้นทางไม่มีปัญหา"

นี่คือคำพูดประโยคแรกที่เขาเอ่ยต่อหน้าทุกคนหลังจากหาลูเธอร์พบ
จากนั้นล่ะ...

จากนั้นนักฆ่าสาวผู้แสนเอ็นชานซึ่งคิดว่าตัวเองได้รายงานและมอบหมาย
สิ่งที่ควรมอบหมายเรียบร้อยแล้วก็นิ่งเงียบสงบเสงี่ยมเรียบร้อยไม่พูด
อะไรอีกเลย

ตอนนี้ในมือลูเธอร์ถือสิ่งที่วิเวียน 'มอบหมายให้' อยู่... แผนที่
ยุทธศาสตร์แบบคร่าวๆ ที่วาดเส้นทางบุกเข้าสู่แดนเทพไว้อย่างเรียบร้อย
รวมทั้งข้อควรระวังต่างๆ นอกจากนั้นบนแผนที่ยังมีเครื่องหมายแสดงรายละเอียด
มากมายอีกด้วย

ดูจ แล้ววิเวียนก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมาจริงๆ

"อืม... เส้นทางเดินกำลังสู่แดนเทพครั้งนี้..." กวาดตาดูสองรอบ ในที่สุด
ก็มองออกว่าเคยเห็นเส้นทางที่ค่อนข้างคุ้นตาสายนี้ที่ไหนมาก่อน สายตา
ลูเธอร์หยุดอยู่บนตัวหนังสือที่อธิบายรายละเอียด "เลิกใช้แล้ววันแหรอ
อะไรกัน... ทางอุโมงค์กลม? หึ ดูท่าราชาปีศาจคงไม่ลืมหูลืมตาเส้นทางลำเลียง
กำลังพลสายนี้ เลยส่งกำลังพิเศษมาฟังเสียเลย... ก็ดี เข้าทางพวกเราพอดี"

ลูเธอร์ยิ้มเยาะ พยายามไม่คิดมากถึงจุดประสงค์ที่ซ่อนอยู่ในการกระทำ
ของราชาปีศาจ เขาส่งแผนที่นั้นให้มอทยาเพื่อให้พวกเขาส่งต่อกันดู

"ทุกคนลองดู ใครมีความเห็นอะไรก็รีบเสนอ ถ้าไม่มีเราจะเดินทาง
ตามแผนของวิเวียน... เอ วิเวียน เจ้ามองอะไรนะ ข้าแปลงโฉมแล้วดูผิดปกติ
ตรงไหนแหรอ"

ความนัยที่ส่งมาจากแวตาคู่นั้นซบซ้อนเกินจะเข้าใจ ลูเธอร์จึงอด
ลอบหน้าตัวเองไม่ได้ แอบคิดย้อนกลับไปว่าตอนแปลงโฉมมีขั้นตอนไหนที่ทำ

ไม่ดีหรือเปล่า สุดท้ายก็ได้แต่งตั้งเมื่อเขาพบว่าตัวเองไม่ได้ทำพลาดตรงไหนเลย ในขณะที่แวตวาชองวิเวียนยังคงไม่เปลี่ยนแปลงเช่นเดิม

"หรือเจ้าไม่คุ้นกับหน้าตาข้าแบบนี้" เขาได้แต่คาดเดาไปในทางอื่น

วิเวียนส่ายหน้า แววครุ่นคิดในดวงตาดำยิ่งฉายชัดกว่าเดิม เริ่มมีความกลัวกว่าตาสายตามองเปรียบเทียบใบหน้ามอหยาบกับลูเธอร์ ครู่หนึ่งเธอก็ถามว่า "พี่ชาย พวกเจ้ากำลังแสดงเป็นฝาแฝดกันหรือ"

"ไม่เหมือนหรือ"

มอหยาถามบ้าง

ตอนลูเธอร์เปลี่ยนโฉมหน้าตามเขาเสร็จใหม่ๆ เขาทอดถอนใจขึ้นชมอยู่นาน ถ้าไม่เพราะได้เห็นชั้นตอนที่ลูเธอร์เปลี่ยนโฉมหน้าเองกับตาและแน่ใจว่าตัวเองไม่มีพี่น้องที่พลัดพราก สิ่งแรกที่เขาจะทำหลังจากกลับถึงบ้านคงเป็นการค้นสำมะโนครัว แล้วก็หาค่ายืนยันจากเพื่อนบ้านสักเล็กน้อยว่าเมื่อก่อนตัวเขาเคยมีพี่น้องฝาแฝดหรือเปล่า

ลูเธอร์ติดหน้ากากและใบหน้าพลาสติกที่ถอดแบบออกมาเหมือนกับเขาไม่มีผิด จากนั้นก็ตั้งใจยอมผมเป็นสีเดียวกัน ดังนั้นนอกจากทรงผมและสีตาแล้ว ทั้งคู่จึงเหมือนกันอย่างกับแกะ

วินมัวร์ซึ่งเพิ่งจะบรรเทาโทสะไปหมาดๆ ถึงกับตวาดว่า 'ไอ้ปีศาจ! แบบนี้มันหยาบกันชัดๆ!' เกือบจะกระโดดออกมาแลกชีวิตกับลูเธอร์อีกรอบ ทว่ามอหยาเตรียมรับมือไว้แล้ว มือไวตาไวคว่ำคอเสื้อวินมัวร์หมับและลากเขากลับมานั่งเรียบริ้วเหมือนเดิม

"เหมือน"

วิเวียนไม่อาจปฏิเสธ แต่ประเด็นสำคัญที่เธอกำลังครุ่นคิดไม่ใช่เรื่องนี้เทียบกันแล้วเธอกลับกังวลอีกเรื่องหนึ่งมากกว่า "พี่ชาย ช่วยทำให้ข้าบ้างได้ไหม ข้าอยากมีผมสีบรอนซ์สว่างเหมือนพี่ชาย"

ลูเธอร์ไม่รู้เหตุผล แต่ก็ยังช่วยจัดการทำให้เธอเป็นอย่างดี

คำตอบของปริศนานี้ค่อยๆ กระจ่างเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของทุกคนขึ้นเรื่อยๆ ตามขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงโฉมวิเวียน... นี่มันมอหยาฉบับพิมพ์ซ้ำ

ชัดๆ! เพียงแต่คราวนี้เป็นมอทยาภาคผู้หญิง ทุกคนเห็นแล้วถึงกับต้องตะลึงด้วยความชื่นชม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแวตนางพญาที่มองดูร่างของมอทยาเหมือนจะมีอะไรบางอย่างต่างไปจากปกติซึ่งอธิบายไม่ออกบอกไม่ถูก

'นั่นคือแวตตาแบบเฉพาะของเด็กหญิงเวลาเจอของเล่นชิ้นใหม่ที่ถูกต้องใจ' ยี่มประโยชน์ที่กาบียาสซีใช้บรรยายถึงตอนที่เขาพบกับนางพญาเป็นครั้งแรกมาใช้ น่าจะมีส่วนที่บรรยายได้ถูกต้องเข้าเค้าวอยู่มากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์

ถูกสายตาอันตรัยจ้องมองจากทางด้านหลัง แต่ความรู้สึกของมอทยาช่างแสนเชื่องช้า เขาเพียงรู้สึกแปลกใจที่อยู่ๆ ตัวเองก็หนาวสะท้านขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุเท่านั้น

กลับมาที่วินมัวร์ องครักษ์ผู้ซื่อสัตย์ภักดีต่อโอแนคนคนนี้เตรียมจะตวาดโวยวายอีกครั้ง...

"ไอ้ปีศาจ แบบนี้มันหยาบกันชัดๆ! ไช่มะ" ลูเธอร์ซึ่งประชดประชันเสียงเกียจคร้านก่อนที่วินมัวร์จะได้เอ่ยปาก "ข้าช่วยเจ้าพูดแล้ว ถ้าไม่มีอะไรพูดนอกเหนือจากนี้ เจ้าจะได้ประหยัดน้ำลายหน่อย"

วินมัวร์ผู้น่าสงสารเจอประโยคนี้เข้าไป คำพูดยังไม่ทันหลุดจากปาก น้ำลายที่ไหลออกมาคาอยู่ที่ลำคอก็ทำให้เขาถึงกับสำลักติดๆ กันหลายทีกว่าจะหายใจสะดวกได้ พอเงยหน้าขึ้นมา เขาก็ตั้งท่าจะระเบิดลงอีกรอบ น่าเสียดายที่โอกาสงามได้หลุดลอยไปแล้ว เพราะมอทยาซึ่งไม่ค่อยจะทันใคร เขาพลันได้สติคืนมา

"วินมัวร์ อย่าทำแบบนี้"

ประโยคเดียว แองเจิลปีกแสงศักดิ์สิทธิ์สีทองสองคู่ก็ถูกสยบอีกครั้ง

"ครับ..."

วินมัวร์เหมือนไก่นักสู้ที่เพิ่งชนแพ้ ท่าทางห่อเหี่ยวลงไปทันที เมฆหมอกความหุดหู่เข้าปกคลุมรอบตัวเขา อีกนิดหนึ่งคงได้ไปนั่งกอดเขาวนนิ้วอยู่ที่มุมห้อง เห็นแล้วนำเข้าไปส่องไฟสปอตไลท์ให้เหลือเกิน

"คราวนี้กลายเป็นแฝดสามแล้วสิ แถมยังเป็นแฝดต่างเพศด้วย" แทตตี้

20 Knight of Darkness ปีศาจอัสวิน ภาค 2 เล่ม 7

สองมือกอดอก กวาดตามองใบหน้าของทั้งสามคนกลับไปกลับมา ปาก
ส่งเสียงจู้จี้ ไม่หยุด ความเห็นที่เสนอออกมาก็ควรค่าแก่การพิจารณาไม่น้อย
"พวกเจ้าแน่ใจหรือ แบบนี้นั้นจะสะกดตาเกินไปหรือเปล่า ในแดนมนุษย์
ไม่ค่อยมีแฝดสามมากนัก"

"เรื่องนี้ไม่เป็นไร แดนเทพมีจำนวนฝาแฝดมากที่สุดไนส์แดน ถึง
แม้จะหาแฝดสามได้ไม่มากก็ไม่ถึงขั้นสะกดตาหรอก" คำอธิบายของมอทยา
ช่วยคลายความสงสัยของแทตตี้ได้ แต่ดูเหมือนคำว่า 'แฝดสาม' จะสะกด
ความทรงจำบางส่วนที่โอแนคถ่ายทอดไว้ขึ้นมา

ตอนนี้แผนที่ทางทหารแผ่นนั้นกลับมาอยู่ในมือลูเธอร์อีกครั้งแล้ว
ไม่มีใครมีข้อขัดแย้ง ความเห็นของวิเวียนได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ
ดังนั้นคนจำนวนหนึ่งจึงขึ้นมายังจุดสูงสุดของบ้อมปราการเพื่อรอกลับ
ขึ้นไปยังพื้นผิวโลก

"ที่รัก ข้าฝากบ้อมปราการเคลื่อนที่ไว้กับเจ้าแล้วนะ อย่าทำให้ข้า
ผิดหวังล่ะ" ขณะบ้อมปราการเคลื่อนที่กำลังยกตัวขึ้นสู่พื้น ซาริสกาก็ลูบคลำ
ใบหน้ากาบียาสซีและกำซิบฟากฝั่งเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ส่วนทางด้านลูเธอร์ คนที่เอ่ยปากพูดคือวินมัวร์
เห็นได้ชัดว่ายังไม่สบบารมณีนึก ดังนั้นคำพูดเขาจึงมีเนื้อความประมาณ
ว่า "ไม่ต้องตื่นตูม! ไม่ต้องตื่นตูม! ไม่ต้องตื่นตูม! เหอะ!"

จบ... นี่คือ 'ข้อควรรู้เมื่อเข้าสู่แดนเทพ' จากปากของวินมัวร์
หากทุกคนต่างก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการบอกว่าแดนเทพมีสิ่งอัศจรรย์
พิสดารมากมายที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน แต่พวกเขาพันธุ์เทพเห็นกัน
จนเป็นเรื่องปกติ เพราะฉะนั้นอย่า 'ทำตัวแตกตื่นเป็นพวกบ้านนอกเข้ากรุง'
หาไม่แล้วทำทางตื่นตาดิ้นใจอยากรู้อยากเห็นไปเสียทุกอย่างนี้แหละ จะกลายเป็น
ข้อพิรุณใหญ่ที่สุดในสายตาของพวกเขาพันธุ์เทพ

"เจ้าพูดแบบนี้มันรวบรัดสั้นไปหน่อยนะ" มอทยายิ้มเจื่อน
ในเมื่อท่านแม่ทัพบอกว่าเขาผิด ก็แปลว่าเขาผิด วินมัวร์จึงยอมรับผิด
แต่โดยดี "ขอภัยท่านแม่ทัพ ครั้งหน้าข้าจะแก้ไขแน่นอน" ทว่าแก้ไขอย่างไร

และเมื่อไหร่ที่ คาคว่าหากวินมัวร์ยังอยู่ในกลุ่มนี้ต่อไป สักวันหนึ่งคง
มีโอกาสได้พิจารณากัน

ทันใดนั้น พื้นโลหะใต้เท้าก็ส่งแรงสั่นสะเทือนมาเบาๆ

ทุกคนจึงรู้ว่าตอนนี้ป้อมปราการเคลื่อนที่ยกตัวขึ้นถึงพื้นผิวดินแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)